

כלבת הים הלבנה

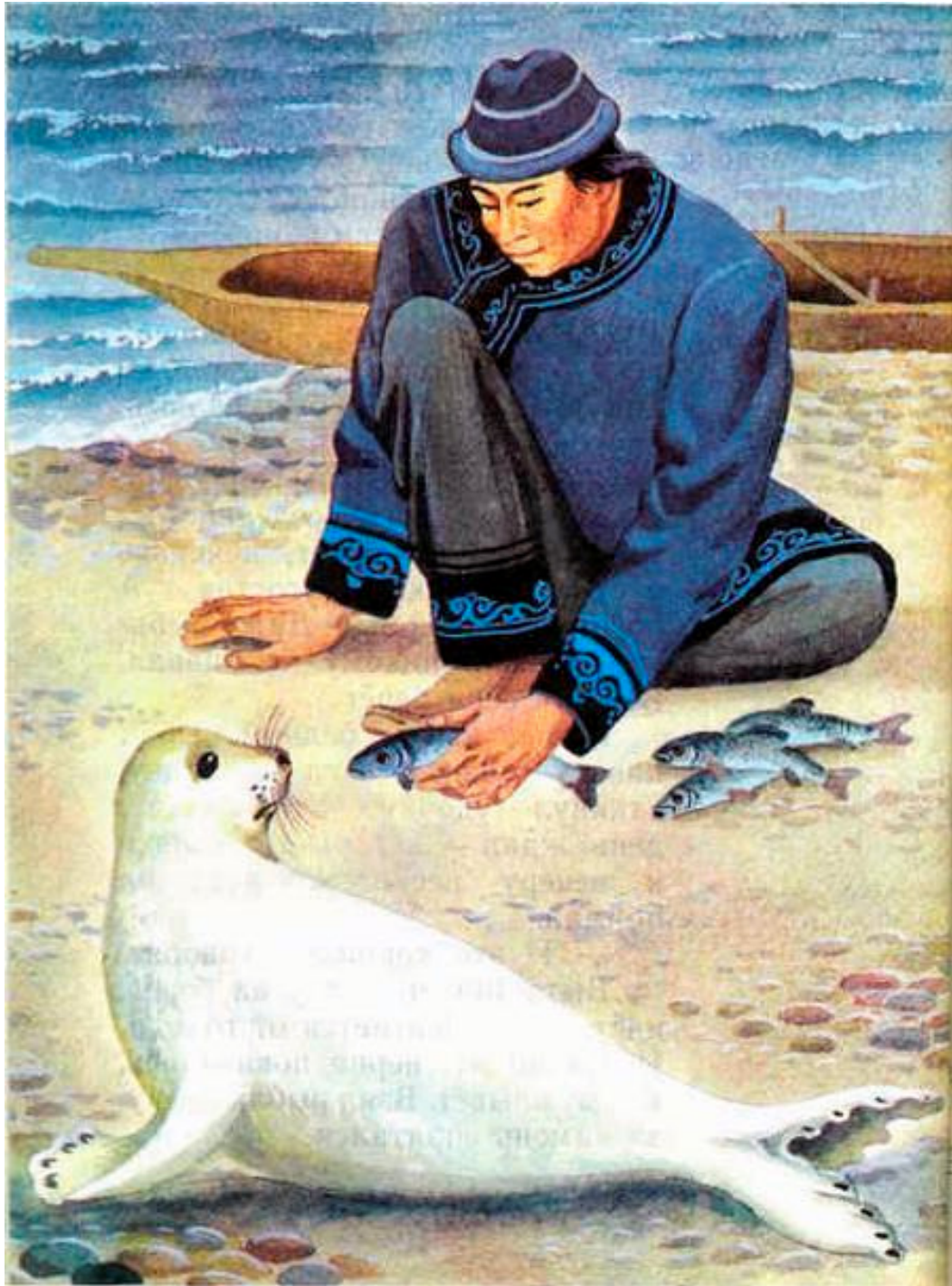
אגדת עמי רוסיה
צייר וו. גוסרוב

בכפר שבעמק פילה, זה נהר גדול, בנו להם בקתות חמר שני דייגים. אחד היה עני, שני עשיר. העני חי כפי שנהגו כל האחרים בכפר. באו לכפר אורחים, הוא האכיל אותם, סידר להם לינה, כיבד בטבק. והעשיר היה קמצן. אפילו זנב של דג לא היה נותן לאיש. הכל רק בשביל עצמו.

יום אחד יצא הדייג העני לדוג. ישב בסירה, זרק חכה וחיכה. חיכה כל הבוקר, כל היום ואין דגים. רק לקראת הערב תפס כמה סרדינים.

"גם זו לטובה" אמר לעצמו. הוציא את הסירה לחוף והלך הביתה רעב מאוד. אך

פתאום ראה שבמים מתקרב אליו כלב ים. הדייג לקח מקל והסתתר אחרי אבן. כשכלב הים יצא לחוף הדייג התקרב אליו. אך אז ראה - החיה לא כמו אחרות, כולה לבנה כמו שלג. שוכב כלב הים, בקושי נושם ורואים פצע גדול בצדו. ריחם הדייג על החיה, נתן לה את הדגים. כלב הים אכל ובעיני הדייג הפצע התרפא. וכשהכל נאכל, כלב הים היה בריא וחזק. הדייג שפשף את עיניו ועוד יותר השתומם כשראה שממקום שבו שכב כלב הים יוצא לתוך הים לשון חול ארוכה כמו שביל. הדייג הלך בשביל. הולך ומפחד, מימין ים, משמאל ים. אולי הים יציף את חול? אבל הולך בכל זאת. הגיע לסוף השביל ושם ראה גג של בית כלשהו. הדייג הציץ דרך הארובה וראה אולם גדול ומהודר, וליד תנור יושב אחד זקן ומעשן מקטרת.

הזקן הרגיש בדייג וקרא אותו אליו. הדייג ניגש קרוב יותר והבין שלפניו טוליגאנג, בעל הבית של כל הים. הזקן שם הצדה את המקטרת ואמר "היום הצלת כלבת ים לבנה. זאת הייתה הבת שלי. לו לא אתה, היא הייתה מתה. בגלל לבך הטוב אני נותן לך אותה לאישה."

הזקן הניף את ידו ולתוך החדר נכנסו כלבי ים לבנים. אחד מהם הפך לנערה שניגשה לאביה ובידיה עור כלב ים. "קחי את העור ולכי עם האיש הזה" אמר לה טוליגאנג "תהיי לאישתו, תדוגי אתו דגים, תגדלי ילדים." הנערה שמעה את אביה והלכה עם הדייג לכפר.

מאז הם חיו שם בטוב ובשלום. כשהדייג דג אלתית הלכה האישה אתו. יצאו בסירה, הוא הטיל רשת והבחורה לבשה את עור כלב הים שלה, הפכה לכלבת ים וגירשה את הדגים לתוך הרשת.

כך תפסו הרבה דגים. הספיק להם לכל החורף ועוד נשאר עודף. כל הכפר קינא בהם ובמיוחד הדייג הקמצן העשיר. "איך אני אוכל להגיע להצלחה כזו?" חשב. ומצא. כשלא היו אנשים בסביבה גנב את העור של כלב המים שבבקתת השכן ורץ לחוף. שם לבש את העור על עצמו וקפץ למים. אלא שהעור נשאר עור, שום דבר לא השתנה והוא התחיל לטבוע. צעק, צעק, קרא לעזרה, אך מי יכול היה לשמוע, כשלא היה איש בסביבה? אבל הוא לא טבע. מלא שומן היה על גופו והוא צף כמו מצוף על המים. צף, צף עד שהפך לצ'חרוש, שדון הים. גוף קצר, רגליים וידיים ארוכות, בלי ראש, רק זוג ידיים בתוך החזה שבוערות כמו אש. כך נענש העשיר על החמדנות שלו.

